

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 roku w sprawie z powództwa Gminy M. Z. reprezentowanej przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółki z o.o. przeciwko S. W. o zapłatę Sad Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości oraz zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie Gminy i zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. nr 31, poz. 266 ze zm.) dalej oznaczonej jako (o.p.l.) poprzez jego niezastosowanie w realiach sprawy i nietrafne sformułowanie przez Sąd I instancji, że pozwany S. W. nie zajmował powyższego lokalu o nr (...) położonego w Z. przy ul. (...) podczas gdy pozwany nie wydał dobrowolnie powyższego lokalu na rzecz powódki chcąc zachować lokal dla syna P. W.;
2. obrazę przepisów prawa procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na treść skarżonego rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów wyrażającą się w nietrafnym sformułowaniu przez Sąd meriti, że pozwany nie zajmował lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w Z. i nie może obciążyć pozwanego kosztami utrzymania tegoż lokalu w postaci odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu w sytuacji gdy po rozwiązaniu umowy najmu z powódką z dnia 8 marca 2012 nie oddał do dyspozycji powódki tego lokalu i zajmuje do dnia dzisiejszego;
3. obrazę przepisów prawa procesowego mogącego mieć istotny wpływ na treść skarżonego wyroku, a mianowicie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak prawnie – relewantnej argumentacji Sądu meriti na podstawie jakich dowodów oraz w oparciu o jakie dokumenty uznał, że pozwany S. W. nie zajmuje powyższego lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...);
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia wyrażający się w nietrafnym uznaniu przez Sąd meriti, że pozwany nie zajmował powyższego w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że pozwany zajmował powyższy lokal dla swojego syna P. W. i nie wydał go dobrowolnie powódce.

Powódka wniosła także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z załączonego odpisu wyroku zaocznego przeciwko S. W. w sprawie o sygn. akt I C 968/14 wydanego przez Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w sprawie o eksmisję przeciwko S. i P. W. na okoliczność niewydania do dnia dzisiejszego powódce lokalu przy ul. (...) w Z..

W oparciu o powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w stosunku do S. W. i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za swoje.

W pierwszym rzędzie, należało się odnieść do zarzutów procesowych, bowiem, brak uchybień w tym zakresie, stwarzał dopiero możliwość dokonania oceny prawidłowości zastosowania norm prawa materialnego.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanego mu przez apelującego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny został przyjęty przez Sąd Odwoławczy za własny bowiem wyprowadzony on został z dowodów, których ocena odpowiada wszelkim wskazaniom z art. 233 § 1 k.p.c. Przede wszystkim stan faktyczny był między stronami bezsporny. Przedłożone przez strony dokumenty nie były kwestionowane, stanowiąc pełnowartościowy dowód w sprawie. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji uwzględnił wszystkie przeprowadzone w toku postępowania dowody i wyciągnął z nich wnioski logicznie poprawne. Wskazać przy tym należy, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (tak Sąd Najwyższy min. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Takie zaś zarzuty w niniejszej sprawie nie zostały podniesione. Powód wprawdzie podnosi zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i kwestionuje ocenę dowodów jednak nie wskazuje na konkretne dowody, których ocena naruszała zasady logiki czy doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu Okręgowego podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c. ma jedynie polemiczny charakter i w istocie sprowadza się do forsowania własnej, korzystnej dla apelującego, oceny stanu faktycznego.

Wbrew również stanowisku apelującego Sąd nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Z materiału dowodowego przedmiotowej sprawy Sąd I instancji wyciągnął prawidłowe wnioski, iż pozwany od 10 września 2009 roku nie zamieszkuje w spornym lokalu i po jego opuszczeniu zamieszkiwał w mieszkaniu należącym do matki przy ul. (...) w Z. i tam również został zameldowany. W piśmie z dnia 8 marca 2012 roku pozwany wystąpił do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o rozwiązanie umowy najmu, informując, iż nie zamieszkuje w spornym lokalu od 10 września 2009 roku, w którym nadal mieszka jego syn i pismo to zostało potraktowane jako wypowiedzenie umowy najmu ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2012 roku. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach w szczególności w postaci zebranych dokumentów oraz zeznań pozwanego. Powyższe okoliczności nie były kwestionowane przez powoda w żadnym zakresie, co czyni przedmiotowy zarzut za bezzasadny.

Nietrafny był także zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd I instancji ustalił w uzasadnieniu fakty, które uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł, i przyczyny oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku, przytaczając przy tym stosowne przepisy prawa. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia sporządzone zostało w sposób wskazany w tym przepisie i umożliwia prześledzenie toku rozumowania Sądu, który doprowadził do decyzji o nieuwzględnieniu powództwa. Wskazać należy, że uchybienie wymogom określonym w art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić uzasadnioną podstawę apelacji tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że wadliwość uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia uniemożliwia Sądowi kontrolę jego prawidłowości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008 r., sygn. akt I CSK 347/07, niepubl.). Mając powyższe na względzie, stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom apelującego wskazującym na wadliwość uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie ma podstaw do przyjęcia, iż jego konstrukcja uniemożliwia Sądowi Okręgowemu rekonstrukcję ustaleń faktycznych i prawnych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, a tym samym dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Przeciwnie analiza uzasadnienia wyroku wskazuje jednoznacznie, że sporządzone zostało w sposób odpowiadający przedstawionym wcześniej wymogom. Sąd przedstawił stan faktyczny sprawy ze wskazaniem dowodów, które stanowiły podstawę dokonanych ustaleń.

Zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie Gminy i zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. nr 31, poz. 266 ze zm.) dalej oznaczonej jako (o.p.l.) poprzez jego niezastosowanie również nie jest trafny. Jest on o tyle bezzasadny, iż wbrew stanowisku apelującego Sąd I instancji dokonał subsumcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego do zawartej w

przytoczonym przepisie normy prawnej, który stanowił podstawę rozstrzygnięcia i wbrew twierdzeniu powoda nie popełnił w tym zakresie żadnych uchybień.

Przede wszystkim zgodnie z treścią przepisu art. 18 ust. 1 ustawy osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Brzmienie przepisu nie pozostawia wątpliwości, iż obowiązek odszkodowawczy dotyczy jedynie osób zajmujących lokal bez tytułu prawnego i istnieje do dnia opróżnienia lokalu, nie zaś do dnia wydania rzeczy. Jak wynika z akt sprawy pozwany wypowiedział umowę najmu ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2012 roku, zaś przedmiotowy lokal opróżnił w dniu 10 września 2009 roku i od tego dnia mieszkał w mieszkaniu przy ul. (...) w Z. i tam też został zameldowany. Zatem w okresie objętym żądaniem pozwu nie zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji prawidłowo uznał, że pozwanego nie obciąża obowiązek zapłaty odszkodowania za bezumowne zajmowanie lokalu za okres od 1 lipca 2012 roku do 31 sierpnia 2014 roku bowiem już w dniu 10 września 2009 roku opróżnił lokal, zaś ewentualnych roszczeń w tym zakresie powód może dochodzić od osoby nadal tam zamieszkującej. Oceny tej nie jest w stanie zmienić argumentacja zaprezentowana w apelacji. Bez znaczenia bowiem dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawało, czy pozwany zdał przedmiotowy lokal w wyznaczonym terminie. W świetle powyższego przepisu okoliczność ta była prawnie irrelevantna i nie wpływała na skuteczność czynności opróżnienia lokalu przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.